

„אלקים“ כאן) אלקי ישראל וכו' וברוך שם כבודו וכו'; יש מוסיפים אחרי המזמור של יום ד, הפסוקים לכו נרננה לה' נריעה לצור ישענו וכו' וכך סודר ברוב סידורים; כנראה שיסוד הוספה זו בקבלת אריז"ל היא, כיון שסודרו בסידור ר' אשר, המיוסד עפ"נ אריז"ל; כהסבר למנהג כשלעצמו ואסמכתא לו ניתן, אולי, להצביע על מנהג דומה, שאנו נוהגים בסיום קריאת מגילת איכה, המסיים בפורענות, כי אם מאס מאסתנו וגו' (ראה מהרש"א, לברכות לא א, בחלק אגדות שם, המפלפל בדברי תוספות, שם ד"ה שכן מצינו, ומביא הירושלמי „השיבנו תחת כי מאס“ וכו' ומעיר „והיינו דהדר קרינן השיבנו וגו' כמו שפירש ביפה מראה“ וכו') ומשום כך חוזרים על הפסוק הקודם לו, השיבנו וגו', וכן כאן, שעצב המזמור של יום לא מסתיים בדברי תנחומין, לפיכך מוסיפים פסוקים מהמזמור הבא אחריו, כדי לסיים הענין בדברי שבת, לכו נרננה (ראה רש"י שם ד"ה רגה -- זו תפלה של שבת; וראה מגילה לא ב „ואין מפסיקין בקללות“! וכאסמכתא להוספת שלשה פסוקים, ראה תוספות שם ד"ה מתחיל